

Nebojša Romčević, *Karolina Nojber*, HANSVURST

Slušaj ovamo, narode, priču čudesnu i čudotvornu, kako je Hansvurst bio mornar i putovao u daleke Indije. Mene dobri Bog dotera na čudno ostrvo o kome hoću da vam pričam. Kakvo ostrvo, pobogu braćo! Tek što stupih na njega, kad ti na mene zalajaše pune šerpe, lonci i tepsije, tiganji i đumbiri, plehovi i tanjiri. U jednom toliki rolat s graškom, iz drugog gleda rozbratna, u trećem ciči kiseo kupus, tamo ovčetina u krompiru. Ja se stresem, braćo draga, i šmugnem na drvo. Kad ti tamo, mesto lišća, faširane šnicle i kotleti. One šerpe dole laju i sve viču: "Jedi me! Jedi me!" I gađaju vrućim zemičkama i perecama ne bi li me skinuli odatle. Neki, kad videše da neću da ih jedem, pojedoh se sami od muke. Kakva zemlja, braćo! Po livadi se jure jarići na ražnju, reke što od blage teleće supe, što od riblje čorbe ljute. U zmijskom leglu sikkću palačinke s mladim sirom, mesom i sa zeljem, iz bunara vadiš pivo, a iz neba kiši vino. To je vruće, brate mili, pa rumeno, pa rskavo, pa kiselo, pa krckavo, zapečeno, pa je masno, pa sve klizi, pa se topi, pa te zove, pa te mami, pa te vabi, pa te kune, pa te vreba, pa te moli. Po vazduhu, mesto muva, zuje pune kašike i čim zevneš, stušće se u usta. Pričam ja tako sa šaranom u pavlaci, kad ti dođe vangla s uštipcima i reče da me zove njihov pop, Velika štanglica. Uzjahah salamu i ona me odnese na Ementalersku goru, gde Velika štanglica obznani Zakon za ljude i ja vam ga, eto, predajem: Nikad ništa ne radi! I jedi! Ne jedi na prazan stomak. I ništa ne radi! Ne jedi slatko pre slanog, ako ne moraš. I ne radi! Ne mešaj crno i belo vino, a ako ga mešaš, uzmi i pivo. I ništa ne radi! Uz pečenje ne propuštaj salatu. I ne radi! Neka ti prasetina uvek bude masna i obilna. I ne radi. Ako jedeš ribu, ne zaboravi vino. To je greh. I ne radi. Ne poželi posne hrane. I ništa ne radi. I nikako, nikada, ništa ne radi. I redovno seri, ako Boga znaš! Proveo sam tu lepe godine. A kad je došlo vreme za put, ja sam hteo da ponese i malo hrane za one glumce što pričaju o velikoj umetnosti, a nemaju od gladi šta da poseru. Ali, Velika štanglica mi reče: Hansvurste, oni jedu vazduh. "Kako?" Pa zato toliko prde i od njih ne može da se diše! Pojedoh sav vazduh!